

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1158

25.05.2025 (136)

Гітлер на війні: Що сталося *насправді*?

А.В. Шерффенберг

Частина 5

Розділ 4: Прелюдія до війни

Ви чините опір будь-якому миру. Ви хочете вічного повторення війни і миру!"

Фрідріх Ніцше
Вступ, *так говорив Заратустра*

Коли 30 січня 1933 року народився Третій Рейх, опоненти як у Німеччині, так і за її межами були переконані, що він незабаром розпадеться. Їхні помилкові уявлення були підкріплені Ромським путчем у липні наступного року, що розділив Німеччину. Але до 1936 року вони нарешті зрозуміли, що націонал-соціалізм - це явище, яке може бути усунуте лише зовнішньою військовою агресією, яку вони були сповнені рішучості застосувати за відповідних обставин; іншими словами, коли переозброєння буде завершено, а маси неєвреїв в інших країнах будуть достатньо підготовлені, щоб

ризикувати своїм життям як гарматне м'ясо.

Німці добровільно склали зброю після Першої світової війни за наказом президента США Вудро Вільсона, який пообіцяв, що союзники незабаром розпочнуть власні програми роззброєння. Натомість Британія та Франція не лише зберегли свої збройні сили, але й продовжили їх розвивати, ще за роки до того, як фюрер став канцлером. "Німецький народ і німецький уряд вимагають абсолютно ніякої зброї, - заявив він у міжнародному радіомовленні 16 жовтня 1933 року, - а лише рівних прав. Якщо світ вирішить ліквідувати всю зброю аж до останнього кулемета, то ми готові приєднатися до такої конвенції. Якщо світ вирішить відмовитися від *певних видів* зброї, то ми готові від самого початку обійтися без неї. Але якщо світ вирішить, що тільки певні нації можуть озброюватися, а інші - ні, то ми не готові дозволити, щоб нас виключили як народ з принципово меншими правами".

Протягом 1930-х років він висував пропозицію за пропозицією щодо взаємного європейського роззброєння, але лише для того, щоб виявити себе в пресі союзників як "торговця війною". Вже в 1934 році він продемонстрував серйозність своїх кінцевих намірів, призначивши Йоахіма фон Ріббентропа спеціальним комісаром з питань роззброєння. Одинадцять років потому, в останні дні міжнародного конфлікту, якого він прагнув уникнути, Гітлер згадував у своїй останній волі і заповіті: "Я зробив стільки пропозицій щодо скорочення і ліквідації озброєнь, які не можна відкладати на віки вічні, що відповідальність за початок цієї війни не може лежати на мені. Крім того, я ніколи не бажав, щоб після першої жакливої світової війни виникла друга війна проти Англії чи навіть Америки".

Усвідомлюючи міжнародну агітацію проти його законно обраного режиму, Гітлер швидко пішов на встановлення мирних відносин із сусідами своєї країни. Фашистська Італія вже була прихильна до Нової Німеччини з ідеологічних міркувань. Але Франція та Англія були давніми ворогами. Щоб запевнити останню, він доручив фон Ріббентропу провести переговори про англо-німецьку військово-морську угоду в Лондоні 18 червня 1935 року. Вона назавжди скоротила кількість військових кораблів Крігсмаріне до 35% від надводного потенціалу Королівського військово-морського флоту, тим самим доводячи намір Третього Рейху ніколи не кидати виклик британській морській могутності. Цей щедрий крок, однак, не був зустрінутий взаємністю. Після більш ніж дворічних переговорів з британцями про взаємне роззброєння вони недвозначно повідомили йому, що Англія *не* дотримуватиметься Версальського договору, який вони самі підписали, щодо скорочення свого військового виробництва, але фактично продовжуватиме

модернізувати і розширювати свої збройні сили.

В умовах безперервної єврейської агітації за війну, що розпалювалася в Британії, як і в інших країнах, Гітлер знав, що тепер він повинен переозброїти Вермахт, якщо Німеччина хоче мати шанси на перемогу над коаліцією єврейських держав, що формується навколо нього. Щодо французів, то, прагнучи здобути прихильність традиційного ворога Німеччини, він відмовився від усіх претензій на спірні території, де все ще проживало велике населення його співвітчизників (наприклад, Ельзас і Лотарингія), і зробив численні дипломатичні кроки до зближення з ними. Наприклад, "у 1935 році він з особливими почесностями прийняв у Берліні делегацію французьких військових сліпих на чолі з депутатом Скапіні, який також був сліпим", за словами Леона ДеГрелле. І "він організував паломництво німецьких ветеранів до Дуамону з метою братання зі своїми колишніми французькими супротивниками".

З 1928 року, за п'ять років до приходу Гітлера до влади, німецькі верфі будували лінкор, який мав би кинути виклик класу "*Дюнкерк*", найбільшому типу бойових кораблів у французькому флоті, але він наказав його розібрати на знак миру. Паризькі політики відповіли на ці кроки укладенням військового союзу з комуністичною Росією, спрямованого саме проти Рейху. Їхні дії не мали нічого спільного з дипломатією Гітлера, а були спрямовані виключно на розгром Німеччини. Багато французів були шоковані обурливою поведінкою свого уряду. "Відтепер, - вигукнув державний діяч Бенуа-Мешен після ратифікації франко-радянського пакту 27 лютого 1936 року, - ми перебуваємо на небезпечному схилі".

Навіть британці вважали, що французи зайшли надто далеко. Їхній міністр закордонних справ сер Джон Саймон наказав своєму послу у Франції "дати зрозуміти в недвозначній формі, що Англія стурбована тим, що Франція укладає договір, який може зрештою призвести до участі у війні проти Німеччини на умовах, несумісних з другим параграфом Локарнського пакту". У параграфі, на який посилався Сімон, зазначалося, що його підписанти, серед яких була і Франція, зобов'язалися ніколи не вступати в союз з будь-якою державою з метою оточення іншої країни. Французький народ нічого не отримав і все втратив (що він зрештою і зробив), об'єднавшись зі Сталіним всупереч своїм власним, життєво важливим інтересам. Такий самовбивчий пакт з дияволом міг служити лише євреям, які відкрито агітували в кожній союзній і нейтральній країні за "священну війну" проти Німеччини, незважаючи на міжнародне право і жертви, на які підуть язичники, щоб зробити світ безпечним для єврейства.

Щоб продемонструвати, що його не залякала така гангстерська тактика, 7

березня Гітлер відправив свої війська для повторної окупації Рейнської області. Сама назва Рейнської області вказувала на те, що вона є німецькою, а не французькою. Як частину здобичі, обіцяної їм спекулянтами на війні, які уклали Версальський договір, паризькі політики, керовані жадібністю і вічною помстою, відірвали Рейнську область від післявоєнної Німеччини, що розпростерлася від поразки. Ті ж засоби масової інформації, які з обуренням вили про гітлерівське "вторгнення" в Рейнську область, жодного разу не надрукували жодного слова про "вигнання французами тисяч і тисяч сімей з їхніх домівок" (Brinkley, 9). Щоб ще більше принизити беззахисних рейнців, чорношкірі колоніальні солдати з Судану були використані як окупаційні війська.

Цей мерзенний крок обурих людей по всьому світу і викрив французів як таких, що керуються лише бездумною ненавистю. У заяві Британської телерадіомовної корпорації відомий драматург Джордж Бернард Шоу засудив захоплення французами Рейнської області за допомогою озброєних негрів як таке, що "не відповідає правилам гри західної цивілізації". Гітлерівська "ремілітаризація" Руру змінила цю ганебну ситуацію і надіслала чіткий сигнал французьким політикам: Якщо вони спровокують конфронтацію, то першими відчують її наслідки. Вони відступили, але світ вступив на "небезпечний шлях до війни".

Не можна надто підкреслювати, що фюрер прийняв рішення про переозброєння Німеччини в цей час лише через безперервні французькі погрози і стійке небажання шукати мирні шляхи вирішення міжнародних проблем. У той час як він прагнув до згоди з усіма арійськими народами через їхні споріднені кровні та культурні зв'язки, політики союзників думали лише про знищення всіх залишків націонал-соціалізму за вказівкою своїх єврейських господарів, які вже оголосили війну німецькому народу. Той самий лінкор, який Гітлер раніше наказав розібрати на знак доброї волі до Франції, він тепер наказав відбудувати. Через кілька років союзники дорого заплатять за свою відмову прийняти його оливкову гілку, коли могутній крейсер "*Шарнхорст*" стане їхнім бичем і приниженням на морі.

Поки французькі політичні маріонетки міжнародного єврейства гралися з вогнем, марксистська коаліція в Іспанії за допомогою терору і корупції вкрала національні вибори в цій країні. Хоча більшість іспанців проголосувала інакше, комуністи та анархісти мали *нахабство* назвати свій новий альянс "Народним" фронтом. Уряд у Мадриді вже майже був захоплений цією більшовицькою змовою, коли проти неї спалахнуло справжнє народне повстання. До літа 1936 року Іспанія опинилася в лещатах громадянської війни. Патріотичний опір очолив Хосе Антоніо де Рівера,

засновник фалангістського руху, іспанської версії фашизму. Його страта комуністичним судом-кенгуру викликала національний опір.

26 липня пильний Радянський Союз скористався внутрішніми негараздами в Іспанії, які він розглядав як можливість закріпитися в Західній Європі, про яку він давно мріяв. Сталін відправив "військових радників" і матеріальну допомогу марксистським республіканцям. Невдовзі з СРСР до Іспанії хлинула не лише фінансова допомога, але й зброя - включно з новітніми винищувачами та бомбардувальниками ВПС Червоної армії. Щоб протистояти цьому напливу людей і зброї, націоналістам потрібно було негайно перекинути свою армію з Марокко на іберійські поля бою, але у них не вистачало на це коштів.

Доведений до відчаю Франциско Франко, представляючи патріотичні інтереси своєї країни, звернувся до Муссоліні та Гітлера з проханням про допомогу. "Чи могли б ми, фашисти, залишити без відповіді цей крик, - запитував дуче п'ять років потому, - і залишитися байдужими перед обличчям увічнення таких кривавих злочинів, скоєних так званими "народними фронтами"? Чи могли б ми відмовити в допомозі руху порятунку, який знайшов в Антоніо Прімо де Рівері свого творця, аскета і мученика? Ні. Тому наша перша ескадрилья військових літаків вилетіла 27 липня 1936 року, і того ж дня ми мали перших загиблих".

Зі свого боку, фюрер наказав переправити транспортні літаки до Північної Африки, звідки вони переправили націоналістичну армію до Іспанії якраз вчасно, щоб запобігти захопленню Іберії червоними. Таким чином, Адольф Гітлер задумав і здійснив перший в історії військовий повітряний десант. Це не лише врятувало Іспанію, але й зрештою всю Європу від перетворення на продовження Радянського Союзу. Як пізніше зауважив фюрер, "Франко повинен поставити пам'ятник Ю-52". Юнкерс Ю-52, який екіпажі лагідно називали "*Танте Ю*", або "тітонька Ю", був літаком, який прилетів у складі націоналістичних військ з Марокко.

Протягом наступних трьох років громадянська війна в Іспанії загрожувала перерости у всесвітню пожежу, оскільки Сталін посилював підтримку республіканців. До них приєдналися комуністичні добровольці з-за кордону, часто з таємного благословення та допомоги своїх країн. Під ретельно замаскованим патронатом єврейського прем'єр-міністра Франції Леона Блюма вони безперешкодно перетнули іспанський кордон. Інші прибували навіть зі Сполучених Штатів, де членам так званої "Бригади Авраама Лінкольна" (уособлення єврейського комунізму, якщо такий взагалі існував) було дозволено вільно брати участь у громадянській війні в Іспанії, незважаючи на "офіційну" державну політику невтручання Рузвельта.

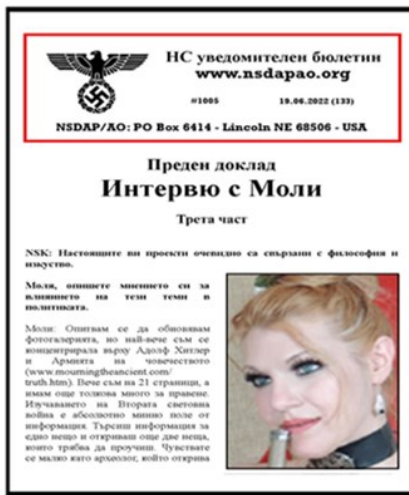
Але націоналісти також залучали своїх добровольців - від ірландських фашистів "синіх сорочок" та італійських "чорносорочечників" до польських пілотів і російських емігрантів. Серед них були льотчики німецького *легіону Кондор*", який відіграв вирішальну роль у результаті війни, здобувши перевагу в повітрі для націоналістів. Їхньою епічною сагою стала "*Квітуча гвинтівка*" Роя Кемпбелла, одного з найвидатніших поетів англійської поезії 20-го століття та одного з британських добровольців Франко.

27 квітня 1937 року газети по всьому світу були сповнені обурення з приводу повітряного нальоту на незахищене баскське місто Герніка. Жахливі фотографії 6 000 загиблих жінок і дітей супроводжувалися заголовками, що звинувачували "нацистських убивць" у цій жахливій трагедії. У той час як журналісти Франції, Англії, Росії та Америки докладали всіх зусиль, щоб нацькувати громадську думку на німців, пілоти *легіону Кондор*" були спантеличені, адже вони ніколи не бомбили Герніку. Їхні цілі були обмежені опорними пунктами республіканців навколо сусіднього міста Більбао. Хоча жертви серед цивільного населення Герніки були досить реальними, насправді вони були вбиті комуністичними каральними загонами, які перетворили свої звірства на антифашистську пропаганду. Їм допомагала і підбурювала, звісно, здебільшого співчутлива світова преса, читачі якої мали можливість дізнатися про протилежні свідчення ні німців, ні Міжнародного Червоного Хреста. Потурання комуністів і ЗМІ у перекручуванні правди проти націонал-соціалістів було досить поширеним явищем з того моменту, як Адольф Гітлер розробив свою ідеологію в 1920 році. Але у випадку з Гернікою масштаби обману досягли безпрецедентних розмірів, які постійно повторюватимуться і розширюватимуться протягом усієї Другої світової війни, аж до сьогоднішнього дня. Велика правда громадянської війни в Іспанії полягала в тому, що вона була виграна патріотичними елементами з усієї Європи в новому дусі співробітництва, який перевершив дрібні шовіністичні розбіжності старого часу.

Ця істина була драматично продемонстрована у квітні 1939 року, коли переможні війська генерала Франко влаштували гігантську демонстрацію на вулицях Мадрида. Іспанські фалангісти та італійські фашисти пройшли парадом разом з німецькими легіонерами "Кондор" та добровольцями, що представляли багато інших європейських національностей. Вони показали, що найлютіших ворогів їхньої раси можна перемогти, стоячи разом, як арійські воїни - доказ, який вони підтвердили ще раз через кілька років.

Не зумівши розгромити фашизм і націонал-соціалізм в Іспанії, розчаровані євреї та їхні прислужники почали шукати інші можливості для розпалювання своєї "священної війни". Вони знайшли дві в Центральній та

Східній Європі.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

